

Chính Truyện

4.

Lục Liễu trang, Hàng Châu.
- Cố Trường Phong, Hoàng Phủ Tùng tiếp chỉ.

Hai lão nhân sánh vai nhau quỳ xuống giữa sân. Xung quanh họ, hơn trăm người già trẻ lớn bé của Lục Liễu trang đều nhất loạt hành đại lễ.

Người mặc quan phục đứng trước mặt họ tay cầm một tờ chiếu chỉ màu vàng, chuẩn bị tuyên đọc. Sau lưng y là một hán tử mặc bạch y, cổ áo viền đỏ, trên mặt có vết sẹo dài nhìn rất dễ sợ. Hai lão nhân vừa cúi đầu, hán ta liền vẩy tay một cái.

Năm mươi bạch y hán tử nhất tề bạt đao.

Máu tươi bắn tung tóe. Tiếng kim loại chém vào da thịt, tiếng kêu khóc thảm thiết hòa trộn với nhau thành một thứ thanh âm khủng khiếp.

Năm mươi bạch y hán tử phối hợp cực kỳ thành thực, năm mươi đao chiêu vừa vẩy lấy mạng năm mươi trang đinh. Những người còn sống sót, đa phần là người già, đàn bà và trẻ con đều co cụm lại giữa đại sảnh.

Đại trang chủ Cố Trường Phong bị năm tên sát thủ vây công. Ông diềm tĩnh vung song chưởng chiết giải đao chiêu của đối phương. Những trang đinh còn lại vừa kịp định thần, liền xông lên hỗn chiến với địch nhân.

Gia đình của Lục Liễu trang võ công tuy không tệ, nhưng phần lớn tinh anh đã bị tiêu diệt từ đợt đợt kích đầu tiên, lại thêm tay không tác sát, trong khoảnh khắc lại thêm mấy người thiệt mạng dưới tay bọn bạch y đao thủ.

Hoàng Phủ Tùng cũng đã nhảy vào vòng chiến. Ứng phi cửu trảo của ông ta luyện tới mười thành hỏa hầu, vừa lâm trận đã đả thương một tên sát thủ, đoạt được đơn đao.

Người mặt sẹo huýt sáo một tiếng, bọn sát thủ lập tức rút lui.

Cố trang chủ bước lên một bước, trầm giọng hỏi:

- Các ngươi là ai, dám giả truyền thánh chỉ, tập kích Lục Liễu trang?

Người mặc quan phục lạnh lùng hỏi:

- Cố Trường Phong, người muốn sống hay muốn chết?

Cố trang chủ sầm mặt lại:

- Người không đủ tư cách hỏi lão phu câu đó!

Khi Cố Trường Phong nói câu này, trên mặt lộ ra vẻ thần uy lẫm liệt. Người mặc quan phục không khỏi bị thứ chính khí ấy trấn nhiếp. Y hắng giọng một cái rồi cười nhạt:

- Vậy còn tính mạng của mấy mươi trang chúng, Cố trang chủ định thế nào?

Hoàng Phủ Tùng gầm lên một tiếng, múa đao chém xuống. Người mặc quan phục cuộn tờ chiếu chỉ lại, như phán quan bút đâm ra. Một đao đó khí thế không tầm thường, đã bổ cuốn trục làm đôi. Y lùi lại một bước, cười nhạt:

- Nhị trang chủ, hủy thánh chỉ là tội tru di tam tộc đấy, ông có biết không?

Hoàng Phủ Tùng uất khí đầy ruột, lập tức vung đao đuổi theo. Cả hai người kia đều tránh sang một bên, không trực diện nghênh tiếp. Từ phía sau một bóng đen bỗng vọt lên, thân pháp mười phần yêu dị, múa chưởng đánh tới.

Ông ta kinh hãi, vội vận mười hai thành công lực vào tả trảo.

Ầm một tiếng, Hoàng Phủ Tùng bị chưởng kinh đẩy lùi mấy bước.

Bóng đen nọ không để ông ta kịp thở, lẳng không đuổi theo.

Hoàng Phủ Tùng thấy trước ngực chân khí nhện nhạo, vội hít vào một hơi, sử chiêu Ưng địch phiên vân, đòn đao chém sả vào bóng đen.

Roạt một tiếng, bóng đen đã bị đao chiêu chém làm hai nửa.

Hoàng Phủ Tùng còn đang kinh nghi, trên nửa bóng đen bỗng xuất hiện hàng chục đốm sáng, tạo thành những tiếng rít như muỗi kêu.

Nửa bóng đen còn lại nhẹ nhàng đáp xuống, ung dung đưa tay bắt lấy tấm áo choàng bị thủng lỗ chỗ, lạnh lùng cười khẩy:

- Tưởng Thiên dục Thần ưng ghê gớm thế nào, hóa ra chỉ có hư danh.

Trước ngực Hoàng Phủ Tùng cảm chi chít mấy mươi món ám khí, máu tuôn như suối nhuộm đỏ cả ba chòm râu bạc. Ông ta ho lên một tiếng rồi ngã xuống.

Một tiếng thét vang lên như xé ruột:

- Hoàng Phủ thúc thúc!

Hắc y nhân ngoảnh đầu nhìn lại, nhận ra người vừa hét lên là một thiếu nữ trạc mười tám tuổi, dung nhan thanh khiết vô tà. Thiếu nữ bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo chết chóc của y, sợ hãi nép vào lòng Cố trang chủ.

Cố Trường Phong nhìn xác người huynh đệ mấy chục năm nằm trong vũng máu, trong lòng không khỏi đau đớn. Có điều ông là người trầm mặc tĩnh táo, nghĩ tới an nguy của đám trang chúng nên không dám vọng động. Ông chậm rãi hỏi:

- Các hạ liên hệ thế nào với Đường Môn ở Tứ Xuyên?

Hắc y nhân thấy Cố Trường Phong trước cảnh gia phá nhân vong mà vẫn giữ vẻ lãnh tĩnh, cũng hơi có đôi phần kính nể, liền đáp:

- Tại hạ là Đường Yết.

Cố Trường Phong gật đầu:

- Té ra là Đường tứ công tử, thảo nào tuyệt kỹ Huyết tẩy phi hoa đã đạt tới mức xuất quỷ nhập thần. Tệ trang với Đường môn không thù không oán, Đường tứ công tử bốn ba ngàn dặm tới đây đại triển thần uy, không hiểu vì lý do gì?

Đường Yết cười đáp:

- Cố trang chủ, nghe nói vị bằng hữu ở Trường An có nhờ trang chủ giữ gìn một vật. Tại hạ muốn được xem qua để mở rộng tầm mắt, phỏng có được chăng?

Cố Trường Phong đổi hẳn nét mặt. Ông lạnh lùng đáp:

- Công tử đã nói như vậy, lão phu cũng không thể giấu. Chuyện đó quả là có thật, Có điều lão phu dù chết cũng không thể nào tuân mệnh.

Đường Yết thở dài một tiếng:

- Cố trang chủ, ông không sợ chết đã đành, chẳng lẽ sự sống chết của mấy chục con người kia, ông cũng không thèm lý đến?

Cố Trường Phong cười thảm:

- Đường tứ công tử, lão phu đã ngoài sáu mươi, còn lạ gì thủ đoạn của giang hồ. Công tử không xưng danh thì thôi, công tử đã xưng danh, hôm nay Lục Liễu trang e rằng chẳng có người nào thoát chết. Dù lão phu có giao vật đó ra hay không cũng vậy thôi.

Đường Yết bật cười:

- Quả vậy! Khi tại hạ xuất môn chủ nhân đã căn dặn kỹ càng, vụ này phải như áo trời không có đường may. Nếu không mười phần ăn chắc thì tại hạ lý nào dám xưng danh.

Cố Trường Phong lắc đầu than:

- Quý chủ nhân hành sự thật là cẩn mật.

Đường Yết bỗng nhiên đổi giọng:

- Nếu trang chủ chịu giao vật đó ra, tại hạ có thể bỏ qua cho ông và lệnh ái.

Cố Trường Phong ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng vào mặt y:

- Đường tứ công tử nổi tiếng phong lưu khắp một miền Tây Xuyên, lão phu lý nào không biết. Cố mỗ thà tự tay đánh chết con bé, chứ không dám để nó theo hầu tôn giá.

Đường Yết cười ha hả:

- Chút hư danh chẳng có gì đáng kể.

Y vỗ song chưởng vào nhau nghe đình đình như tiếng kim khí:

- Tại hạ muốn được lãnh giáo hai mươi bảy lộ Khai sơn phủ và ba mươi sáu thức Chấn thiên thiết chưởng của trang chủ.

Y vốn dĩ thích chơi trò mèo vờn chuột nên không ra lệnh cho bọn đao thủ xông lên loạn sát, mà lại đích thân khiêu chiến với đối phương. Cố Trường Phong xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh, gật đầu nói:

- Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Lão phu về cuối đời lại có dịp lĩnh giáo tuyệt học của Đường môn, thật là hân hạnh.

Một tên gia đình chạy vào Luyện võ sảnh, khệ nệ bưng ra cây đại phủ.

Cố Trường Phong cầm lấy binh khí, khẽ rung tay một cái, kinh phong rít lên vù vù. Ông trầm giọng thốt:

- Đường tứ công tử, mời!

Đường Yết cười khanh khách “Xem chiêu đây!”, véo một tiếng đã phát ra sáu chưởng liên hoàn. Y xuất thủ cực nhanh, tiếng tới sau chiêu đến trước. Cố Trường Phong trụ bộ như núi, uy vũ chém ra ba phủ, kinh lực hùng hậu phong tỏa môn hộ.

Đường Yết thấy đối phương phòng thủ rất kín, lập tức thay đổi bộ pháp. Y vận người một cái, thân hình như chong chóng xoay quanh Cố Trường Phong,

trên một chưởng, dưới một quyền, trái một chỉ, phải một trảo, trong chốc lát đánh ra mười mấy thứ võ công khác nhau.

Cố Trường Phong thân kinh bách chiến, tự biết thân pháp chiêu thức của mình đều không đấu lại gã thanh niên này, chỉ có thể trông vào mấy chục năm nội lực tinh thuần để đối phó.

Hai bên qua lại ngoài năm chục chiêu, võ kỹ của Đường Yết thập phần biến ảo, nhưng phủ pháp của Cố Trường Phong mỗi thức đều đầy rẫy nội lực, lấy giản phác hóa giải khoái tuyệt, y nhất thời không sao chế phục được ông.

Qua hơn trăm chiêu, Cố Trường Phong tuổi già khí tận, kinh đạo trên phủ hơi có dấu hiệu suy yếu. Đường Yết cảm nhận rất nhanh, liền gia tăng tốc độ, chưởng ảnh như mưa vây phủ đối phương.

Cố Trường Phong bỗng quát lên một tiếng, chuyển búa sang tay tả, tay hữu phách không xuất chưởng. Đường Yết tâm cao khí ngạo, đời nào chịu tránh, lập tức phát chưởng nghênh địch. Bình một tiếng, song phương đều lùi lại ba bước.

Đường Yết cười nhạt một tiếng: “Chấn thiên thiết chưởng ghê gớm thật!”

Y lùi ra ngoài mấy bước, bất ngờ cướp lấy đơn đao của một tên bạch y sát thủ, nhắm Cố Trường Phong ném vào, thủ pháp cực kỳ quái dị. Chỉ nghe coong một tiếng, thanh đao đã bị ông dùng búa gạt ra.

Đường Yết giật liên mười mấy thanh đao, không ngại tay phát xạ. Thủ pháp ám khí của Đường môn xưa nay độc bá thiên hạ, tuyệt kỹ Lạc diệp phân phân lại là sở trường của y, vật gì vào tay cũng có thể hóa thành ám khí.

Y ném liên mười lăm phát, càng ném càng nhanh, bức Cố Trường Phong tận lực chống đỡ. Tới phát thứ mười sáu, ba lưỡi đao đồng loạt bay ra, y lảng không đuối theo, song chưởng nhất tề bộc phát.

Cố Trường Phong vừa gạt được ba ngọn đao, chưởng phong của Đường Yết đã ập vào trước ngực. Ông vội huy chưởng đón đỡ, nhưng Đường Yết này giờ dùng ám khí liên châu khiến ông không có cơ hội hồi khí, Chấn thiên thiết chưởng kỳ thực đã lâm vào cảnh hữu hình vô kinh.

Ầm một tiếng, Cố Trường Phong ngã ngửa về phía sau, thổ ra một búng máu tươi. Thiếu nữ khi nãy cùng hai ba gia đình vội xúm lại đỡ ông ngồi dậy.

Đường Yết lộn mình đáp xuống, tùm tùm cười:

- Cố trang chủ, đặc tội!

Người mặt sẹo vấy tay một cái, bốn tên đao thủ ủa lên, bắt lấy thiếu nữ.

Cố Trường Phong nội thương quá nặng, đành bất lực nhìn theo.

Đường Yết đứng cách nàng một trượng, khẽ phất tay. Một mũi ngân tiêu vụt ra, xoẹt một cái đã cạo đi lông mày bên trái của nàng. Thiếu nữ òa lên khóc.

Cố Trường Phong nghiêng rằng:

- Đường Yết, hành hạ một đứa con gái không biết võ công, đâu phải là việc làm của nam tử hán đại trượng phu.

Y bật cười ha hả:

- Tại hạ là Yết tử, không phải nam tử. Bộ cạp sau khi giao phối sẽ ăn thịt tình nhân, Cố trang chủ có biết chăng?

Cố Trường Phong gầm lên một tiếng:

- Người dám!

Đường Yết cười khanh khách, trở vào bọn sát thủ:

- Tại hạ không dám, nhưng năm mươi tên đao thủ này chắc là dám đấy. Trang chủ, ông có muốn để lệnh ái nếm thử mùi vị đó không?

Ông ta biết gã chuyện gì cũng dám làm, đành nén lòng xuống nước:

- Đường tứ công tử, con bé còn nhỏ tuổi chẳng tội tình gì...

Đường Yết lắc đầu:

- Cố trang chủ, trừ phi ông giao vật đó ra đây, nếu không tại hạ dù thương hương tiếc ngọc cũng đành nhắm mắt để thủ hạ làm bừa.

Cố Trường Phong trầm lặng hồi lâu. Sau cùng ông chậm chậm ngẩng đầu lên, kiên quyết đáp:

- Vật đó can hệ đến an nguy của cả thiên hạ, người đừng hòng ép lão phu...

Đường Yết thở dài một tiếng:

- Đành vậy!

Cạch.

Đường Yết ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên trần bụi rơi lả tả, liền quát: "Ai!" đồng thời vẩy tay một cái, ba viên phi hoàng thạch vun vút bắn lên mái nhà.

Ầm một tiếng, cửa sổ vỡ tung, một bóng đen lao thẳng về phía Cố Trường Phong. Người mặt sọ quát lên một tiếng, lẳng không phát ra hai trảo.

Chẳng ngờ đó chỉ là kế dương đông kích tây. Bóng đen bỗng vặn người một cái, thân ảnh như gió đổi hướng lao về thiếu nữ. Y còn đang lơ lửng trên không, đã veo véo bắn ra bốn ngọn thiết tiêu.

Bốn tên đao thủ đang giữ thiếu nữ bị ám khí xuyên cổ họng, đồng loạt ngã xuống. Bóng đen điểm mũi chân xuống nền nhà một cái, ôm lấy thiếu nữ lao vút đi.

Tên lính hầu đứng cạnh bỗng buông chiếc lọng xuống, quát lên: “Để người lại đó!” song chưởng khuyên thành hai hình bán nguyệt, nhất tề đẩy ra. Chưởng ảnh như mây trùm lấy hai người.

Bóng đen tay tả ôm thiếu nữ, tay hữu phát chưởng nghênh địch. Bùng một tiếng, cả hai như một khối cầu bắn ra ngoài cửa sổ đối diện.

Đường Yết tung mình đuổi theo, trong khoảnh khắc đã ném ra tám mũi mai hoa tiêu tẩm độc. Bóng đen nghe tiếng gió rít, không ngoảnh đầu lại, lật tay ném trả tám hạt thiết liên tử. Mười sáu món ám khí chạm nhau tóe lửa, khói bay mù mịt.

Thì ra trong ám khí của bóng đen giấu hỏa dược, gặp chấn lực liền phun ra yên vụ. Tới khi khói mù tan đi, y đã biến mất không để lại dấu vết gì.

Đường Yết quay trở vào đại sảnh, nét mặt nửa đỏ nửa tím. Bóng đen nọ xuất hiện cướp người, dùng ám khí hạ sát bốn thuộc hạ của y, lại còn thi triển diệu thủ trốn thoát, đối với y rõ ràng là một chuyện rất mất thể diện. Y nhặt giọng hỏi:

- Lão Tam, ông có nhận ra gia số võ công của y không?

Người giả dạng lính hầu lắc đầu:

- Nội kình của y ghê gớm lắm. Nếu không phải vì ta xuất kỳ bất ý tập kích thì một chưởng đó khó mà đả thương y được.

Người mặc quan phục từ ngoài cửa bước vào nói:

- Tôi đã phái Hắc kỳ đội đuổi theo rồi. Y trúng chưởng của lão Tam, lại mang theo con bé đó, chắc không đi xa được đâu.

Đường Yết nét mặt vẫn không hề giãn ra, chỉ hừ một tiếng.

Bỗng y lượn một vòng quanh đại sảnh. Những tiếng la thảm liên tiếp vang lên.

Cuối cùng y dừng lại, bước tới chùi hai bàn tay đẫm máu lên mặt Cổ Trường Phong, rồi ra lệnh cho bọn sát thủ:

- Đưa ông ta đi. Còn lại, đốt.

o0o

Hàng Châu tuyết đã rơi từ lâu.

Hắc y nhân công thiếu nữ trên lưng, vun vút lướt đi trên mặt tuyết. Gió rít lên vù vù bên tai, nàng sợ hãi vòng tay ôm lấy cổ y, khẽ hỏi: “Ông là ai?” Y im lặng không trả lời, vẫn cắm cúi chạy về phía trước.

Chạy được chừng ba dặm, nàng cảm thấy người y bưng bưng như lên cơn sốt. Nàng đưa tay sờ lên trán y, thấy giữa trời tuyết mà vầng trán ướt đầm mồ hôi, nóng rực như lửa, liền nói: “Ông gì ơi, ông mệt lắm rồi, mau dừng lại đi thôi”.

Y vẫn lặng lẽ chạy đi, hơi có chút gia tăng tốc lực.

Được thêm một quãng, y bắt đầu ho. Thi thoảng y lại ho. Nàng cảm thấy thân hình to lớn của y rung lên bần bật mỗi lần như thế. Nàng ngoảnh đầu nhìn lại, thấy sau lưng mình loáng thoáng những vệt máu rải rác trên mặt tuyết.

Nàng khẽ lay vai y: “Ông bị thương rồi, dừng lại đi, đừng chạy nữa”. Y vẫn lặng im không đáp, nhưng có dấu hiệu chạy chậm dần.

Bỗng y dừng lại, nép mình vào gốc cây cổ thụ ven đường. Nàng ngơ ngác hỏi y: “Sao ông dừng lại ở đây?” Y hừ một tiếng: “Cô im đi!” Nàng thấy y cục cằn như vậy, không khỏi tủi thân, liền thút thít khóc: “Ông bỏ tôi xuống đi!” Y chẳng nói chẳng rằng, đứng thẳng người lên, khiến nàng tuột xuống. Nàng hậm hực thốt lên:

- Ông...

Y không để nàng kịp nói hết câu, đưa bàn tay to lớn bịt mồm nàng lại.

Xa xa có tiếng vó ngựa dồn dập.

Chẳng mấy chốc toán kỵ mã đã lại gần chỗ họ.

- Bọn chúng không còn xa nữa đâu. Dấu máu còn rất ấm, xem ra nội thương của hắn đã bắt đầu phát tác rồi.

Nàng thấy y khẽ lẩm bẩm đếm: “Một, hai... năm, sáu... bảy, tám”.

Thân hình y bỗng như một bóng ma chuồn lên ngọn cây.

Rồi có tiếng la thảm thiết vang lên.

Từ sau gốc cây cổ thụ, nàng hé mắt nhìn ra.

Hai người nằm sấp dưới đất, máu loang trên mặt tuyết.

Y đứng đó, sừng sững như một ngọn núi, bộ quần áo đen càng làm thân hình y nổi bật trên nền tuyết trắng. Sáu kỵ mã, ba tên cầm mâu, ba tên cầm kích đứng vây lấy y. Cả sáu đồng thanh quát lên, kích và mâu vù vù đâm tới.

Y đảo người tránh qua, bắt lấy hai ngọn kích, thuận thế giật xuống. Hai kỵ mã không sao cưỡng được, bị y kéo bay khỏi lưng ngựa. Bọn chúng phản ứng không chậm, còn đang lơ lửng trên không đã lập tức bỏ kích, rút đơn đao chém tới.

Người áo đen tung mình bay lên, phóng ra hai cước như gió cuốn. Binh một tiếng, cả hai trúng cước vào giữa ngực, bắn ra ngoài vòng chiến nằm im bất động.

Bốn tên còn lại thấy đối phương chỉ trong khoảnh khắc đã hạ sát bốn đồng bọn của mình thì lộ vẻ sợ hãi. Bỗng y ho lên một tràng rồi quy xuống.

Bọn chúng mừng thầm, ba mâu một kích liền nhất tề đánh xuống.

Người áo đen cười lạnh lẽo, khua tay một cái. Ngọn kích trong tay y bất ngờ bay ra, soạt soạt mấy tiếng đã chém đứt chân trước cả ba con ngựa. Ba tên kỵ mã theo nhau ngã xuống. Y như hắc báo chồm lên, lanh lẹn đánh ra ba chưởng.

Tên còn lại vội giật ngựa bỏ chạy.

Y tiện tay chộp lấy một ngọn trường mâu, vận kinh ném ra. Ngọn mâu xé gió lao đi, đâm suốt qua tên kỵ mã, ghim chặt người gã vào lưng ngựa.

Người áo đen nhặt mấy món binh khí lên, phập phập mấy tiếng, đã giết nốt bốn con ngựa còn khỏe mạnh. Y cầm mâu đâm vào từng xác chết, rồi loạng choạng quay trở lại gốc cây nơi nàng ẩn nấp.

Thiếu nữ nhìn nàng, ánh mắt lộ vẻ kinh sợ như nhìn một con quái vật.

Y không nói năng gì, cởi chiếc hộp gỗ dài đeo trên vai xuống, đoạn xoay lưng về phía nàng, mở chiếc hộp, lấy ra một bình rượu, ngửa cổ uống một hơi dài.

Y cất bình rượu lại, bước tới, bế xốc nàng đặt lên lưng, lấy đai áo buộc thật chặt. Nàng dấm thùm thụp vào lưng y, hét lên lạc giọng: “Buông tôi ra, bỏ tôi xuống!” Y không dừng lại, thuận tay tát cho nàng một cái. Cái tát không mạnh, nhưng vừa đủ làm má nàng đau rát. Nàng im bật, không dám nói thêm gì nữa.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy thân mình nhẹ bỗng như đang vờn giá vũ, vội hé mắt nhìn ra. Bọn họ đang cách mặt đất chừng một trượng.

Trên mỗi tay y là một cuộn dây màu đen. Mỗi lần y vung tay, cuộn dây lại bay ra, quấn lấy một gốc cây ngoài xa. Cứ như vậy, bọn họ nhẹ nhàng lướt đi như khỉ chuyền cành. Nàng quên hẳn cơn giận với y, ngơ ngẩn nhìn ra bốn phía.

Đi được chừng một dặm, y thu dây về, cả hai trở lại mặt đất.

Trời bắt đầu tối.

Bọn họ dừng lại ở một tòa cổ miếu bỏ hoang.

Y đặt nàng xuống, lạng lẽ vơ một ít rơm cỏ, củi khô, thành thạo nhóm lửa. Rồi y mở hòm, lấy ra hai cái bánh bao, đưa cho nàng, cụt lủn nói: “Cô ăn đi!”

Nàng tiếp lấy, ngồi ăn ngấu nghiến. Ăn xong, nàng ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy y ngồi ở góc miếu, hai mắt nhắm nghiền, ngồi yên bất động, bên cạnh là một bình rượu. Tuy không nhìn rõ dung mạo y sau chiếc khăn che mặt, nhưng nàng vẫn mơ hồ cảm thấy đôi mắt đó có chút gì quen thuộc.

Được chừng một tuần trà, y hự một tiếng, phun ra mấy búng máu bầm đen, rồi mở mắt ra, cầm bình rượu lên, ngửa cổ uống một ngụm dài. Rồi y khẽ lẩm bẩm:

- Kim cương Bát nhã chuông ghê gớm thật.

Y ngoảnh lại nhìn nàng, trong ánh mắt phảng phất một nụ cười giấu cợt.

- Cô tên gì?

Nàng nhớ tới cái tát của y, khí tức đầy ruột, cúi mặt không đáp.

Y lại uống một ngụm rượu nữa, lấy mu bàn tay quẹt một cái, cười tủm tỉm:

- Cô ăn hết hai cái bánh bao, còn quên chưa nói câu cảm ơn đấy.

Nàng then thò đáp:

- Tôi họ Dương, tên là Thiên Hoa.

Y ngẩn ra giây lát, rồi hỏi:

- Cô là con nuôi của Cố Trường Phong?

- Phải! Cha đem tôi về nuôi từ khi tôi mới lọt lòng.

Y lẩm bẩm:

- Hà, hà... thiên địa nhất dương hoa... Ông ấy hẳn là thương cô lắm nhỉ?

Nàng ghen ngào hỏi y:

- Ông ơi, ông có cứu được cha tôi không?

Y nhếch môi cười khổ:

- Cô nghĩ tôi là ai? Một mình gã Hắc luyện xà Đường Yết đó, tôi còn e mình đối phó không nổi, giờ lại thêm tay cao thủ của Thiếu Lâm tự kia, cô muốn bảo tôi đâm đầu vào chỗ chết hay sao?

Nàng cúi mặt không đáp. Y chùng như bất nhẫn, lại lựa lời an ủi:

- Cô đừng lo. Đường Yết cần vật gì đó của cha cô, tôi nghĩ tạm thời hẳn sẽ không hại tính mạng ông ấy đâu.

Nàng ngược mắt nhìn y, đôi mắt lung linh mà diễm lệ, như một đóa hoa lê sau mưa còn đang run rẩy, nghẹn ngào:

- Nhưng vật đó ở đây rồi, y không tìm thấy, sẽ hành hạ cha tôi chết mất.

Y đang cầm bình rượu toan uống tiếp, nghe thấy vậy thì ngổi ngẩn mặt ra hồi lâu, cuối cùng thở dài:

- Không hiểu sao cái thằng ngu là tôi lại đi cứu cô làm gì nhỉ?

Khuôn mặt nàng đang u tối cũng phải bừng lên một nụ cười.

Y ngược mắt nhìn nàng. Lần đầu tiên y thấy nàng cười. Y cứ nhìn như thế mãi, không chớp mắt, như một gã mục đồng vào một đêm không trăng bỗng nhiên nhìn thấy ánh sao băng vụt sáng ngang trời.

Nàng chăm chú nhìn vào đôi mắt y, rồi bỗng thốt lên:

- Chính là ông...

- Tôi làm sao?

- Là ông... hôm đó ở chùa Lôi Phong...

Y cười hà hà, giọng cười vừa có nét khả ố nhưng lại pha chút gì đầm ấm:

- Cuối cùng cô cũng nhận ra. Chính là tôi đấy.

Y mở chiếc hộp gỗ, xoay lưng về phía nàng, loay hoay một hồi rồi ngoảnh lại.

Trên gương mặt y lúc này chính là chiếc mặt nạ màu bạc nàng đã thấy ở chùa Lôi Phong ngày nọ.

Nàng ngơ ngác:

- Ông...

Y đưa tay cời mấy thanh củi, thông thả nói:

- Lần đó, có người thuê tôi ám sát cha cô. Khi tôi xuất thủ mới phát hiện cô ngồi trong kiệu. Vì thế nên tôi bỏ đi.

Nàng bật kêu lên:

- Hóa ra ông là chức nghiệp sát thủ.

- Thế cô tưởng tôi là ai? Tiểu phu đốn củi à? Hay mục đồng chăn trâu?

Nàng bỗng co người lại:

- Ông... có phải ông là đồng bọn của chúng...

Y cười cười lắc đầu:

- Cô đừng sợ! Tôi xưa nay độc lai độc vãng. Nhưng có thể bọn chúng chính là người đã thuê tôi lần trước.

- Nhưng vì sao chúng lại muốn giết cha tôi?

- Tôi không rõ! Lần đó, người thuê tôi nói không nhất thiết phải đắc thủ, chỉ cần làm cha cô bị thương là được.

- Ông còn nhớ mặt hắn không? Hôm nay hắn có xuất hiện ở nhà tôi không?

- Làm sao tôi biết được. Mọi giao dịch của tôi đều thông qua trung gian, tôi không bao giờ trực tiếp gặp mặt khách hàng.

Bỗng y dừng lại, buông bình rượu xuống, nhìn nàng cười khổ:

- Mà tôi kể cho cô nghe những chuyện đó làm gì nhỉ? Cô bớt hỏi đi một chút có được không?

Nàng xụ mặt xuống:

- Tự ông muốn kể mà...

Y lại cảm thấy hơi bất nhẫn.

- Ừ, thì là tôi tự kể.

Nét mặt nàng lại tươi lên:

- Ông bị thương có nặng không?

- Cũng không nặng lắm. Cũng may là tôi có bảo y hộ thân, nên mới tiêu giảm được năm phần chưởng lực của đối phương.

Y lại cười khanh khách:

- Tôi cứ nghĩ chỉ có mình Đường Yết là đáng ngại, chỉ cần đánh lạc hướng y thì sẽ có thể cứu được cô bình an thoát đi. Không ngờ còn một tay cao thủ khác.

Hà hà, họ Hứa này quanh năm đánh nhận, ai dè hôm nay bị một con nhận bé bịt mắt, thật là mất mặt.

- Thì ra ông nấp ở bên ngoài từ lâu? Sao ông không cứu Hoàng Phủ thúc thúc?

- Nghề nghiệp của tôi là giết người, không phải cứu người.

- Vậy sao ông còn cứu tôi?

- Cô...

Y ngấp ngừng giây lát, lặng lẽ rút bớt củi ra. Cả tòa cổ miếu chìm trong bóng tối. Cuối cùng, y chậm rãi đáp:

- Là vì lần trước tôi làm cô sợ hãi, cảm thấy có phần không phải, mới tính lại xin lỗi cô một câu, tình cờ đúng lúc gã Đường Yết kia đang tác oai tác phúc. Tôi tự nhiên thấy ghét cái vẻ vênh váo đó của gã, nên mới định ghẹo gã một chút chơi.

Nàng lặng im không nói. Tuy nàng còn trẻ, nhưng cũng không phải là không hiểu chuyện. Y liều mạng cứu nàng ra, vì nàng mà hứng một chưởng, dĩ nhiên không phải vì tự nhiên y thấy ghét cái vẻ vênh váo của gã họ Đường.

Vậy thì vì sao nhỉ?

Y cũng đang tự hỏi chính mình câu đó.

- Anh đeo chiếc mặt nạ này nhìn đẹp lắm!

Câu hỏi ấy dứt y ra khỏi dòng suy nghĩ miên man. Y mỉm mỉm cười: “Cô thấy vậy thật à?” Nàng gật đầu. Y cười cười nói:

- Trên giang hồ, người ta không nghĩ như cô đâu.

Nàng cũng cười theo:

- Tôi mặc kệ. Tôi thấy đẹp là được.

Nàng không hay biết, Ngân diện lang quân mấy năm nay là sát thủ nổi danh nhất trong giang hồ. Chưa ai nhìn thấy chiếc mặt nạ màu bạc của y mà còn sống, ngoại trừ nàng.

Bỗng nhiên nàng hỏi:

- Anh họ Hứa?

- Phải, tôi họ Hứa. Hứa Tuyết Đình.

Đồng lửa đã tắt, chỉ còn le lói mấy đốm than hồng. Cả tòa cổ miếu chìm trong bóng tối. Y nằm dài trên đồng rơm, nhấp một ngụm rượu, cười cười nói vọng sang chỗ nàng:

- Cô là người thứ ba trên đời này biết tên thật của tôi.
- Hai người còn lại là ai?
- Một người là huynh đệ duy nhất của tôi.
- Thế còn người kia?
- Đương nhiên là người đã nghĩ ra cái tên đó, mẹ tôi.
- Cha của anh đâu?
- Ông mất từ khi tôi chưa ra đời.

...

- Mà thôi, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa. Cô ngủ đi.

...

- Anh này?
- Có chuyện gì thế?
- Lúc đó, rõ ràng anh ở trên mái nhà, làm thế nào anh lại nhảy vào từ cửa sổ?

- Ha ha...

- Tôi không hiểu thì tôi hỏi, có gì mà anh cười?
- Ồ, xin lỗi, tôi không định cười cô. Chỉ là chính tôi cũng không ngờ, cái mếu vặt đó lại qua mặt được một kẻ lão luyện như Đường Yết.

- Nghĩa là sao?

- Từ đầu chí cuối, tôi chỉ nấp ngoài cửa sổ. Tiếng động trên mái nhà là do tôi ném một viên đá lên đó mà thôi.

Có tiếng nàng cười khế trong bóng đêm.

- Thì ra anh cũng giỏi lừa gạt người ta quá nhỉ.

Y cười buồn.

- Người trong giang hồ, không lừa gạt người ta cũng sẽ bị người ta lừa gạt. Chỉ cần cô chân chính trải qua cái tư vị bị người ta lừa gạt một lần, cô sẽ thấy, tốt hơn hết là hãy lừa gạt người ta trước.

- Vậy ra những việc anh làm trước nay chỉ toàn là lừa gạt?

- Hà... nói sao cho cô hiểu bây giờ nhỉ? Tỉ như chuyện hôm nay. Vết thương của tôi không nặng như cô tưởng. Tôi biết bọn chúng hám lập công, nên mới cố ý để lại dấu máu trên đường, để chúng tin rằng tôi đã trọng thương.

Hắc kỳ đội có ba mươi hai tên, đều là những kẻ sành sỏi về thuật truy tung, nếu tôi không dụ bọn chúng tách khỏi đội hình, làm sao có cơ hội cắt đuôi? Không chừng bây giờ cô đang nằm trong tay Đường Yết rồi cũng nên.

- Hóa ra lúc anh ngã gục trong vòng vây cũng là giả sao?

- Phải. Ngày thường tôi có coi bọn chúng vào đâu, nhưng một chưởng của gã lính hầu đó làm chân khí của tôi bị ngưng trệ, không thể vận dụng khinh công đến độ chót, nếu bốn tên bỏ chạy theo bốn hướng thì tôi biết làm thế nào.

- Anh không thể tha cho bọn họ được hay sao?

- Tôi mà tha cho chúng, Đường Yết liệu có tha cho cô không?

- Còn mấy con ngựa thì sao? Chúng có tội tình gì đâu?

- Cô thật là... Lũ chiến mã đó con nào cũng tinh khôn, khi chủ chết chúng sẽ theo đường cũ quay về, khác nào đánh động cho Đường Yết.

- Chuyện gì anh cũng cãi được, tôi không thêm nói với anh nữa.

- Tốt. Cô ngủ đi, để tôi được yên tĩnh một lát.

— o0o —